

Enighed, og jeg er næsten tilbøjelig til at tro, at den forskellige Opfattelse af det paagældende Andragende mere stammer fra formelle end fra reelle Grunde. Thi selv i det, som den ærede Ordfører udtalte, at Flertallets Betænkelighed ved at henvise dette Andragende laa i, at man fandt det for tidligt og i det hele taget inopportunt at gaa til nye Baneanlæg, saa længe man ikke havde Sikkerhed for, at Jernbaneloven af 1908 var traadt fuldt i Kraft, da man ikke havde faaet Jernbaneskylden — selv i dette Punkt er jeg formelt ganske enig med det ærede Flertal, og det saa meget mere, som det Ønske, der er udtalt i Andragendet om en Sidebane fra Funderbanen til Esbjerg, vilde give en daarlig Løsning af det Hovedspørgsmaal, som utvivlsomt ligger bag hele Andragendet, nemlig at faa den heldigste, korteste og direkteste Forbindelse med den midtjydske Længdebane, den, der gaar lige fra Langaa Syd paa, medens denne Bane efter Loven skal udmunde i Bramminge.

Jeg tør maaske opholde mig et Øjeblik ved Forhandlingerne om denne Lovs Vedtagelse. Jeg sad ikke blot som Medlem, men som Sekretær i det Jernban udvalg, som var nedsat her i Landstinget, og som vistnok kan siges at have faaet den endelige og afgørende Indflydelse paa Lovens Enkeltheder. Under Forhandlingerne i dette Udvalg om den Jernbane, som var foreslaaet dels af en tidligere nedsat Jernbanekommission, dels af den daværende Trafikminister: Jernbanen fra Funder til Bramminge, undlod jeg ikke at gøre opmærksom paa det efter min Formening aldeles meningsløse i det Endepunkt, der var valgt for denne Bane, og jeg foreslog, at man ombyttede Bramminge med Esbjerg. Teoretisk fandt dette Forslag en ikke ringe Tilslutning i Udvalget, men praktisk gik det anderledes, idet den daværende Trafikminister bestemte modsatte sig en saadan Ombytning af Endepunktet, og heri blev han bistaaet af de Udvalgsmedlemmer, som tidligere havde været Medlemmer af den Kommission, som netop havde foreslaaet Bramminge som Endepunkt. Det lykkedes mig ikke at faa mit Forslag gennemført, men et lille positivt Resultat opnaaedes dog derved, at Ministeren erklærede med stiltiende Tilslutning fra hele Udvalget, at han godt kunde forstaa, at man ønskede en god Forbindelse med Esbjerg, og han afgav da et ret bestemt Tilsagn om, at man kunde opnaa dette, fordi Meningen var, at Togene paa den nævnte midtjydske Bane vilde blive førte direkte

til Esbjerg uden Omladning af Gods eller Omstigning af Personer i Bramminge. Det var selvfølgelig en ikke ringe Fordel, naar man overhovedet skulde den meningsløse Vej over Bramminge. Allerede heri, forekommer det mig, ligger der en tilstrækkelig Grund til at henvise Andragendet til den højtærede Ministers Overvejelse for at faa Klarhed over, hvorvidt den nuværende højtærede Trafikminister føler sig bunden ved det af hans Forgænger givne Tilsagn med Hensyn til Toggangen paa Funder—Bramminge—Esbjerg-Banen, om han ligeledes agter at føre dette Tilsagn ud i Livet.

Dette er imidlertid ikke den eneste Grund for mig til at ønske dette Andragende henvist til Ministerens Overvejelse, der er en anden Grund, som forekommer mig at være af endnu større Betydning. En saadan Overvejelse kunde nemlig bringe Ministeren til den Overbevisning, at det Endepunkt, der nu ifølge Loven er sat, nemlig Bramminge, er ganske meningsløst, og at det hurtigst muligt maatte søges forandret, thi det er dog en Mærkelighed, ja, det grænser næsten ind under det vidunderliges Gebet, at man vil lade en midtjydske Bane lige fra Langaa til ned mod Grænsen udmunde i en Landsby, en Stationsby, der har haft en meget kort og unaturlig Opblomstring, men nu er i stærk Nedgang, at vælge en Landsby til Endepunkt for den nye Bane, naar man saa godt som uden at forlænge Banen og uden at fordyre den kunde føre den til en af Jyllands allerførste Eksport- og Importhavne. For Banens hele Opland vilde det være en ganske anderledes Nødvendighed og være til meget større Udbytte at være forbundet med en saadan Havn i Stedet for med en Stationsby, hvor saa godt som ingen af Oplandets Beboere har noget Ærinde, hvortil de ikke kunne afsætte deres Produkter, lige saa lidt som de kunne hente deres Fornødenheder derfra. Nu skylder jeg dog at sige, at der er fremført en, omend kun tilsyneladende, Begrundelse for Valget af Bramminge. Fra deres Side, som holde paa Bramminge, er der anført — og det kunde jo synes at lyde ret plausibelt —, at fra Bramminge gaar der en Bane over Ribe til den tyske Marskbane, der atter udmunder i Hamborg, saaledes at der herved vil opnaas en kort og heldig Jernbaneforbindelse med Udlandet. Naar man ser paa Kortet og ikke kender nøjere til, hvorledes de faktiske Forhold ere, tager dette sig nogenlunde plausibelt ud. Men ser man nøjere paa Forholdene, er